

opusdei.org

## **Prelatovo pismo (ožujak)**

Božje milosrđe preobražava čovjekovo srce i daje mu iskusiti vjernu ljubav i tako ga osposobljava da i on sam bude milosrdan. Uvijek je novo čudo da se Božje milosrđe može širiti u životu svakog od nas, potičući nas na ljubav prema bližnjemu...

5.03.2016.

Predragi, neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Pred nekoliko dana udijelio sam sakrament đakonata šestorici vaše braće, Pridruženima Prelature, koji će kasnije primiti svećeničko ređenje. Sjedinite se s mojim djelom zahvale za taj dar s Neba i molimo Boga da ne nedostane – u Crkvi i u Djelu – vjernih službenika koji se brinu jedino i ekskluzivno za dobro duša. Koristimo ovu Godinu milosrđa za intenziviranje molitve za Crkvu i za svijet, vrlo sjedinjeni s Papom.

**Božje milosrđe preobražava čovjekovo srce i daje mu iskusiti vjernu ljubav i tako ga osposobljava da i on sam bude milosrdan. Uvijek je novo čudo da se Božje milosrđe može širiti u životu svakog od nas, potičući nas na ljubav prema bližnjemu i oživljavajući ono što tradicija Crkve naziva tjelesnim i duhovnim djelima milosrđa[1].**

Prolaskom ovih mjeseci ispitujmo se kako nas naša ljubav prema Bogu navodi da se brinemo za druge i o njihovom duhovnom i materijalnom dobru. Djela ljubavi pokazuju stvarnost ljubavi prema Bogu, kao što kaže sveti Ivan: *Rekne li tko: "Ljubim Boga", a mrzi brata svoga,*

*lažac je. Jer tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, Boga kojega ne vidi ne može ljubiti. I ovu zapovijed imamo od njega: Tko ljubi Boga, da ljubi i brata svoga*[2].

Slijedećeg 11. ožujka, na godišnjicu rođenja don Álvara, sjetit ćemo se radosno tog dobrog i vjernog sluge Gospodinovog. Ako ga je Crkva deklarirala blaženim i podigla ga na oltare, to je zato jer je on potpunom vjernošću utjelovio duh Opusa Dei koji je bio naučio od svetoga Josemaríje. Don Álvaro nije nikad nastojao blistati u vlastitom svjetlu, niti se staviti na razinu našega Oca:

koliko puta je očitovao, u svojoj dubokoj i iskrenoj poniznosti, da nije bio više nego sjena, sredstvo kojim se – pošto je tako htio Bog – koristio naš Utemeljitelj kako bi nastavio upravljati Djelom s Neba!

Jedan detalj nam pomaže shvatiti kako je don Álvaro bio sasvim na raspolaganju. Kada bi mu netko prišao kako bi ga pratio kada bi sveti Josemaría dolazio na druženje, njegova prva reakcija je bila da kaže: s Ocem, s Ocem! To je uvijek bio njegov stav: upravljati svoje sestre i svoju braću – kasnije kćeri i sinove – prema Utemeljitelju, koji je *regulatorni vodič* – kako bi se izrazio – kako bi upoznali, utjelovili i živjeli duh Opusa Dei. Nikad nije htio da ga uspoređuju s našim Ocem, jer bio je svjestan da je Gospodin odredio sve da sveti Josemaría bude prvi i jedini lik koji je trebao na potpun način utjeloviti duh Djela.

O praktičnoj poniznosti našega Oca, koja je bio uvijek bio jasna pouka za nas i logično također i za don Álvaro, želim spomenuti jedan mali detalj: prigodom jednog od crkvenih odobrenja Djela slušao je sveti Josemaría vijest koju je prenašao radio Vatikan. Kada je spiker počeo govoriti o njemu, upadljivo je bilo da se sveti Josemaría skupio kao posramljen: to je bio slikovit izraz o onome što bi rekao o sebi riječima iz liturgije, iz jednog himna koji se recitira na jedan euharistijski blagdan: *servus pauper et humilis*[3], ja nisam drugo nego siromašan i ponizan sluga.

Govorio sam vam o ljubavi prema bližnjemu i želji da se zadržim na nekim duhovnim djelima milosrđa. Na božanskom sudu će nas se pitati o tome kakao smo se brinuli da ublažimo materijalne potrebe bližnjega; ali također ćemo morati odgovoriti i na druga pitanja: **jesmo**

**li pomogli drugima da pobjegnu od sumnji koje ih bacaju u očaj i koje su često izvor usamljenosti; jesmo li pomogli pobijediti ravnodušnost u kojoj milijuni ljudi žive (...); jesmo li bili blizu usamljenima i ožalošćenima; jesmo li oprostili onima koji su nas uvrijedili i odbacili sve oblike ljutnje i mržnje koji dovode do nasilja; jesmo li imali onu vrstu strpljenja koje Bog pokazuje, koji je toliko strpljiv s nama; i jesmo li u svojim molitvama Gospodinu predali svoju braću i sestre[4].**

U tom izboru duhovnih djela milosrđa koje navodi Papa možemo otkriti – kao zajednički nazivnik – težnju za sijanjem mira u srcima. Sjećam se jedne prilike kada su svetoga Josemaríju pitali o smislu pozdrava koji su međusobno koristili prvi kršćani i koji također koristimo u Djelu. Ovo je bio njegov odgovor: ***Pax! Ne kažemo to glasno, ali***

*nastojimo sa sobom nositi mir bilo gdje se nalazili. Tako kada se uzburkaju valovi, stavimo malo razumijevanja iznad svojih i tuđih strasti, malo suživota; malo ljubavi jednom riječju. Nosimo mir i dajemo mir.*

*Pax vobis! Sjećate se? Clausis ianuis (Iv 20, 26), bila su zatvorena sva vrata, a On ulazi. I reče im: mir vama. To znači da i na zemlji ponekad nailazimo na sva zatvorena vrata. Ali ne samo da ne smijemo izgubiti mir, već ga moramo i dati drugima: pax vobis[5].*

*I dodao je: kod nerazumijevanja, organiziranih ogovaranja, laži i klevetanja..., uvijek sačuvajte mir koji nema alternative. Želio bih da vas tome nauči Isus Krist. Za mene je prva škola bila toplina kršćanskoga doma kod mojih roditelja; a zatim – ne stidim se to*

***reći, jer to nije oholost – Duh Sveti***[6].

Njegov prvi nasljednik dobro je shvatio tu lekciju i stoga se rado brinuo za materijalne i duhovne potrebe koje je susretao. Mnogi se sjećamo dobrote prema onima koji su mu povjerali svoje brige i mira kojim su se ti ljudi vraćali na svoje svakodnevne dužnosti nakon razgovora, možda i kratkoga. Zaista je znao sijati mir i radost u svojoj okolini, pokazujući da pokušava prenijeti ono što je čuo od našega Oca; to potvrđuju mnoga svjedočanstva.

Sveti Josemaría se obraćao svojim kćerima i sinovima upravo ovim riječima: ***sijači mira i radosti***; iste su korištene u jednom starom dokumentu Svete stolice u odnosu na pripadnike Opusa Dei. Svima koji se žele okoristiti tim duhom – bili da su vjernici Djela ili ne – savjetujem da

se trude ublažiti duhovne potrebe ljudi kojima se obično obraćaju ili zbog drugih okolnosti. Budite prihvatljivi; pokažite se u svako vrijeme spremni da saslušate njihove brige pružajući im potreban savjet koji traže; tješite one koji trpe zbog vlastite ili tuđe bolesti, zbog smrti voljene osobe ili zbog drugih razloga, kao što su besposlenost u aktualnim okolnostima ekonomske krize u mnogim zemljama. U mnogim prilikama neće biti moguće dati i rješenje, ali nikad im ne smije nedostajati dragi stav, molitva i solidarnost, dijeleći s njima patnje i teškoće.

Sveti Pavao piše: *Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, Otac milosrđa i Bog svake utjehe! On nas tješi u svakoj našoj nevolji da bismo i mi sve koji su u nevolji mogli tješiti onom utjehom kojom nas same tješi Bog*[7].

**Sveti Josemaría je tvrdio da je *ljubav potrebna svim ljudima, a također nam je i u Djelu potrebna. Trudite se da bez sentimentalnosti poraste ljubav prema vašoj braći. Brinite se da imaju život Božji, nastojite uvijek da mogu računati na vašu pomoć, važnu ljubav i na važnu bratsku opomenu*[8].** Tako se

moramo ponašati prema svima, ali na poseban način – pošto ljubav ima red – prema onima koji su djeca Božja u Opusu Dei ili prema onima koji sudjeluju u našem apostolatu, a ujedno i prema svim ljudima, jer svaki pojedinac nas zanima.

Blaženi Álvaro je slijedio pouku svetoga Josemaríje i tako je rekao kako trebamo biti *sijači mira i radosti* na svim zemaljskim putovima:

„morate imati veliku zalihu mira u svojem srcu. Tako ćete od svojeg obilja moći dati drugim ljudima, počinjući kod onih koji se nalaze bliže vama: svojoj rodbini, svojim

prijateljima, kolegama i poznanicima“[9].

U drugoj polovini ovoga mjeseca poziva nas liturgija da se radujemo prigodom različitih blagdana. Kronološki prva je 19.3. svetkovina svetoga Josipa, zaštitnika Crkve i Djela. Na taj dan obnavljamo obavezu iz ljubavi koja nas sjedinjuje s Gospodinom u Opusu Dei. To je divan dan za molitvu da porastu, brojem i kvalitetom, pozivi predanja Bogu u svećeništvu, redovničkom životu i u pozivu usred svijeta.

Odmah nakon toga, 20. ožujka, počinje Veliki tjedan koji će imati svoj vrhunac u nedjelju, 27.3., na Uskrs. nastojimo živjeti obnovljenim trudom zadnje dane Korizme; tako ćemo temeljitije sudjelovati u uskrsnoj radosti.

28. ožujka je godišnjica svećeničkoga ređenja svetoga Josemaríje, koja ove godine pada na Uskrsni ponedjeljak:

to je još jedan razlog za radost i zahvalnost Bogu, jer je Crkvi dao sveca kategorije našega Utemeljitelja, koji je svojim potpuno vjernim odgovorom mnogim ljudima otvorio ***božanske putove na zemlji***. A zadnjeg dana u mjesecu spominjemo se datuma kada je prvi put Presveti sakrament ostao u Svetohraništu jednog Centra Djela. To je bio studentski dom Ferraz godine 1935. Od tada, koliko milosti je Gospodin izlio na Opus Dei i njegove apostolske poslove! Zahvalimo, kćeri i sinovi moji, na toj Isusovoj blizini, brižno pazeći na euharistijsku pobožnost.

Nastavimo moliti za Papu, za njegove suradnike u upravljanju Crkvom, za sve biskupe i svećenike po cijelom svijetu; neka samo jednim srcem i jednom dušom[10] stave svu svoju snagu na služenje cijelom svijetu, na slavu Božju.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. ožujka 2016.

---

[1] Papa Franjo, Poruka za Korizmu 2016., 4.10.2015.

[2] 1 Iv 4, 20-21.

[3] Časoslov, Oficij čitanja na svetkovinu Tijelovo, himan *Sacris solemniis*, od svetoga Tome Akvinskoga.

[4] Papa Franjo, Bula *Misericordiae vultus*, 11.4.2015., br. 15.

[5] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 1.1.1971.

[6] *Isto*.

[7] 2 Kor, 1, 3-4.

[8] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 6.10.1968.

[9] Blaženi Álvaro, Homilija, 30.3.1985.

[10] Usp. *Dj* 4, 32.

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
hr-hr/article/prelatovo-pismo-ozujak/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-ozujak/)  
(3.04.2026.)